

Mieko Kawakami

Gece Yarısı Tüm
Aşkları

Çeviren:
Sinan
Ceylan

Dünya
Edebiyatı
Roman

Mieko Kawakami, *TIME*'ın 2020'nin en iyi 10, *New York Times*'ın ise en iyi 100 kitabından biri seçilen, uluslararası çoksatın *Memeler ve Yumurtalar* romanının yazarıdır. Osaka'da doğan Kawakami, edebi çıkışını şair olarak 2006 yılında yaptı ve ilk romanı *Watakushi ritsuin hā, mata wa sekai (My Ego, My Teeth, and the World)* 2007'de yayımlandı. Şiirsel dili kadın bedeni, etik ve modern toplumun sorunlarına dair felsefi içgörülerle doludur. Eserleri birçok dile çevrildi ve otuzdan fazla ülkede yayımlandı. Akutagawa Ödülü, Tanizaki Ödülü ve Murasaki Shikibu Ödülü de dahil olmak üzere Japonya'da çok sayıda prestijli edebiyat ödülünü kazandı. Tokyo'da yaşıyor.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Cennet

Memeler ve Yumurtalar

GECE YARISI TÜM AŞIKLAR

Orijinal adı: Subete mayonaka no koibitotachi

© 2011, Mieko Kawakami

Yazan: Mieko Kawakami

Japonca aslından çeviren: Sinan Ceylan

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap ilk kez Japonya'da Kodansha Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

1. baskı / Aralık 2024 / ISBN 978-625-6162-72-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gece Yarısı Tüm Âşıklar

Mieko Kawakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Sinan Ceylan

Gece yarısı neden bu kadar güzel olmak zorunda acaba?

Gecenin içinde yürürken, Mitsutsuka'nın bir keresinde söylediklerini hatırlıyorum, gece yarısında dünya yarıya iniyor olmalı, demişti. Işıkları sayıyorum. Gecenin içindeki tüm ışıkları. Yağmur yağmadığı halde ıslanmış gibi titreyen trafik ışıklarının kırmızılarını. Sokak boyu uzanan lambalarını. Uzaklaşan arabaların lambalarını. Pencerelelerden sızan ışıkları. Bir yerden dönen veya bir yerlere gitmek üzere olanların elindeki cep telefonu ışıklarını. Gece yarısı neden bu kadar güzel? Gece yarısı neden bu kadar parlak? Gece yarısı neden ışıktan başka bir şey yok?

Kulaklıktan yayılıp kulaklarımı dolduran müzik, içimi kaplayıp benimle bütünleşiyor. Bir ninni. Hoş bir piyano ninnisi. Çok güzel bir müzik. Aynen öyle. Chopin'in en sevdiğim bestesi. Sen de seviyor muydun Fuyuko? Evet. Adeta gecenin nefesi gibi. Eriyen ışığın sesi gibi.

Günün ezici ışığı gittiğinde, geride kalan yarısı tüm gücüyle parıldamaya çalıştığı için, gece yarısı ışığı olağanüstüdür.

Bu doğru, Mitsutsuka. Elle tutulur bir şey değil, ama göz yarıcı derecede güzel.

“Kutular geldi mi?”

Hijiri Ishikawa aradığında sabahki işimi yeni bitirmiştim ve öğle yemeği için biraz spagetti yapmak üzere bir tencereye su dolduruyordum.

“Evet, dün gece. Ama henüz açmadım.”

Tencereyi ocağa koyduktan sonra, çenemle omzum arasındaki telefonu sol elime alıp diğer odaya geçtim ve önceki gece gelen iki karton kutunun önüne çömelip birini hafifçe ittim. Yerinden oynamadı.

“Aceleye gerek yok. Ağzına kadar dolu zaten, teslim tarihine kadar çok vaktin var gerçi ama bunalmazsın umarım.”

“Sorun değil, artık alıştım” dedim.

“Bilemedim ki” dedi Hijiri alay ederek. “Düne kadar sorun etmeyeceğin bir şey bugün canını sıkabilir, bunu bilemeyiz sonuçta.”

“Orası öyle ama bu seferlik her şey yolunda” diye güldüm. “Belki de henüz kutuları açmadığım içindir.”

“Yine de neden hep bu kadar çok referans kullanıyorlar acaba? Referans vermeden bir şey yazamıyor mu bu insanlar? Aslında hep öyle düşünüyorum ama bu seferki kitabın çoğu alıntı yahu. Yazar muhtemelen kitabın yarısından daha azını yazmıştır.”

Hattın diğer ucunda Hijiri’nin burnundan güldüğünü duydum. “Onca şeyi resepsiyona götürürken canım çıktı. Belimi incitirsem bana işçi tazminatı vermeyebileceklerinden bile endişelendim.”

“Ama yine de şansımız yaver gitti” dedim. “İhtiyacımız olan tüm kitapların aynı yerden temin edilebildiğine inanamıyorum. Rüya gibi.”

Hijiri güldü.

“Aynen öyle. Bu arada ilk taslağa şöyle bir göz atma cüretini gösterdim.”

Isıtılmış bir paket et sosunu spagetinin üzerine döktüm ve yemeğimi yedikten sonra perçemlerimi bir saç bandıyla geriye çektim, sağ elime bir kalem aldım ve derme çatma kitap standımı (aslında Shinjuku’daki sanat malzemeleri satan bir mağazadan alınma ve altına uzun zamandır ihmal ettiğim Yunanca sözlüğüm ve kelime kitabımı belli bir açıyla koyarak desteklediğim büyük bir çizim tahtasıydı bu, daha uygun bir kitap standı alana kadar geçici bir çözüm olacağını düşünmüştüm ancak bu arada dört yıl geçti), her zamanki gibi sabit kalacak şekilde karnuma çektim ve taslağa satır satır, harf harf göz gezdirmeye başladım.

Biraz yorulunca, boynumu ve kollarımı döndürerek esneme hareketleri yapıyor, ardından mutfağa gidip kendime sıcak bir fincan çay demledikten sonra soğumasını beklerken yavaşça yudumluyordum.

Orada oturup masamda istediğim kadar çalışabilmişim gibi geliyordu ama düzenli olarak ara vermezsem hiç beklemediğim bir anda bazı şeyleri gözden kaçırmaya başlayacağımı biliyordum, bu yüzden her iki saatte bir ara vermeye özen gösteriyordum. İyice rahatladıktan sonra masama geri dönüp aynı işlemi defalarca tekrar ediyordum.

Kitabı gözden geçirirken müsveddenin sol tarafında tuttuğum, kişiler arası ilişkileri, zaman çizelgesini ve olay örgüsünü bir bakışta özetleyen referans tablosunu kullanıyordum ve -iki gün önce okumaya başladığım bu roman, yıllar boyunca sayısız

insanı bünyesinde barındırıyordu– romandaki karakterlerin durmak bilmeyen diyalog akışı içinde gerçekte söyledikleri şeylerde tutarsızlık olup olmadığını kontrol ediyordum. Hikâye büyük bir malikânede geçtiği için bir kâğıda kat planı da çizmiştim.

Korsenin adı. Plumeria’ların beyaz çiçek açıp açmadığı. Charles Dickens’ın gerçekten Charles Dickens olup olmadığı.

Özel isimleri ve tarihi gerçekleri tekrar kontrol etmek için sözlüklerimi ve interneti kullanarak, bir şeyde biraz olsun arada kalınca, emin olmak için metnin üzerinden defalarca geçiyordum. Bu sırada çeşitli yazım hataları buldum, kalemimle düzeltmeler yaptım ve her birini bir soru işaretiyle de işaretledim.

Yaygın kullanımı böyle midir acaba diye sonuna kadar düşündürten, kasten mi öyle yazıldığı yoksa yazarın üslubu mu olduğu konusunda kararsız kaldığım bolca cümle vardı. Bunları Hijiri’ye e-posta gönderip danışıyordum; ikimiz birlikte çözemediğimizde, yazara ufaklık harflerle bir not bırakarak açıklama talep ediyordum.

Üniversiteden mezun olduktan hemen sonra çalışmaya başladığım şirketten, üç yıl önce nisan ayında ayrılmıştım.

Kimsenin adını bile duymadığı küçük bir yayıneviydi ve bu kitapları kim okuyordur acaba dedirten türden kitaplar basıyordu ama çok etkileyici bir ismi vardı. Bir yayınevinin işi, şirketin büyüklüğüne ve doğasına bağlı olarak biraz değişmekle birlikte, temelde kitap üretmek ve onları satmakla ilgilidir. Bunlar arasında “redaktörlük” adı verilen bir iş vardır; bu iş, çeşitli metinleri kitap haline getirilmeden önce tekrar tekrar okuyarak yazım hatalarını, dilin yanlış kullanımını ve içerikteki olgusal hataları kontrol etmeyi, başka bir deyişle sabahtan akşama kadar “hata” aramayı içerir. İşte ben bu küçük şirkette bu işi yapıyordum.

Her ne kadar uzun bir düşünme sürecinin neticesi olsa da şu aşamada tam olarak neden istifa ettiğim biraz muğlaklaştı. İnsan-

larla uğraşmaktan yorulduğumu söylemek kendimi aptal gibi hissettiriyor, ama işin özünde bu yatıyordu sanırım.

Sosyalleşmek ya da insanlarla dışarı çıkmak bir yana, alelade bir sohbete dahil olmayı bile beceremeyen birisi olarak, bu konularda özgüvenim yoktu ve o küçük şirketin atmosferine de bir türlü alışamamıştım. İlk başlarda iş arkadaşlarım beni akşam yemeğine ya da bir şeyler içmeye davet ediyorlardı ama ben her seferinde dolambaçlı bahaneler öne sürerek reddediyordum; onlar da bir noktadan sonra sormayı bıraktılar. Farkına varmadan yapayalnız kalmıştım. Artık bir işi olmadığı sürece kimse benimle konuşmuyordu ve iş sırasında bir yerlerden gelen şeker, kurabiye kutuları beni pas geçip bir sonraki masaya gider olmuştu. Sıradan bir yalnızlık olsa, bu kendi sorumluluğum olduğundan yapacak bir şey yok deyip geçerdim ancak hafif kötü niyetli bir kayıtsızlık ya da buna benzer bir şey sessizliklerinde ve bakışlarında giderek daha belirgin hale gelince yalnızca işe gitmek bile yorucu olmaya başlamıştı.

İşte bu kimsenin benimle konuşmadığı durumlarda, fısıldaşmalar, olur olmaz yerde benim hakkımda alçak sesle bazı konuşmalar duyuyordum. Bazı iş arkadaşlarım farkında olmadığını düşündükleri gizli kapaklı bir dil kullanarak, gözümün önünde benimle ilgili şakalar yapıp gülüyorlardı. Bu atmosfer normalleştikten sonra işle ilgili olmayan bir sürü konuda sorularına maruz kalmaya başladım. Evlenmiyor musun? Neden evlenmiyorsun? İzin günlerinde ne yapıyorsun? Evden çıkmadığımı söyleyince gülüyor, "hım" deyip, o kadar para biriktirip ne yapacaksın diye soruyorlardı. Bu soru yağmuruna nasıl cevap vereceğimi bilemeyip sessiz kaldığımda, etrafımdaki kızlar gözlerini bilgisayarlarından ayırmadan sohbete kulak kabartıp dudaklarını büzerek sessizce gülüyorlardı.

Bu tür soruları, grup temsilcisiymiş gibi 50'li yaşlardaki bir kadın soruyordu. Yuva kurmaktan, kariyerinden ve iki harika çocuk

yetiştirmiş olmaktan aşırı gurur duyduğunu ima eden bir konuşma tarzı vardı. Şirkette çalışmaya başladığımdan beri yan yana oturuyorduk (ve eğer istifa etmeseydim, o emekli olana kadar bu durum değişmezdi eminim) ve etrafta kimse yokken sık sık benimle konuşurdu. Bekâr ve sadece çalışan kadınların kaygısız hallerine öfke duyuyor gibiydi, iç geçirip geçimini sağlamak için ne kadar çok çalışmak zorunda olduğunu ve hayatın, benim gibi insanlar için ne kadar kolay olduğunu anlatıyordu. Ve sonra, diğçer genç kızların yanında böyle şeylerden hiç bahsetmeyip onları neşelendirmek için her zamanki gibi benimle dalga geçiyordu.

Sessizce durup işimi yapmaya çalıştığım süre uzadıkça, bu durum daha da rahatsız edici bir hal aldı. Acaba benden istenen hiçbir işi geri çevirmemekle ve hiçbir teslim tarihini bir kez olsun aşmamakla kabahat mi işliyordum? Bir keresinde, henüz işe girmiş ve benden neredeyse on yaş küçük iki kızın, gidecek başka yerim olmadığı için kibar göründüğümü, eğlenmeyi bilmediğimi söylediklerine dahi kulak misafiri oldum. Ama bunu gerçekten anlayamıyordum. Neyle eğlenmem gerekiyordu? Geri çevirmek istediğim bir iş olsa bile, onu nasıl geri çevirmem doğru olurdu? Bu konuda ne kadar çok düşünürsem düşünüyem, sonunda ne hissettiğim konusunda bir türlü kafamı toparlayamadığım için, aynı şekilde devam ediyordum. Gidecek başka bir yerim ve eğlence anlayışımın olmadığı konusunda ise, kızlar muhtemelen haklıydılar.

İşte tam da o sıralarda Kyoko telefon açtı.

“Şimdiye kadar çalıştıkları kişi işi bırakmış, hemen yerine başlayabilecek birini arıyorlarmış.”

Kyoko ile yıllardır görüşmemiştim ve bu kesinlikle beni ilk arayıştıydı; bu yüzden ilk başta neler olup bittiğini pek anlamasam da görüşmek istediği acil bir konu olduğu konusunda ısrar edince, hafta sonu buluşup konuşmayı kabul ettim.

Kyoko şirkette uzun yıllar çalışmış bir editördü, ancak ben işe başladıktan birkaç yıl sonra kendi işini kurmak için istifa etmişti. Yaptığı işi editoryal üretim olarak tanımlıyordu.

“Aldığım ek işlerin sayısı epey artınca artık ne iş olsa yapmaya başladım. Yanıma birkaç çalışan da aldım. Fotoğrafçılık, editörlük, tasarım işleri, yazı projeleri yapıyoruz. Artık tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum.”

Kyoko ağzını kocaman açıp keyifle güldü. Gülüşündeki akılda kalıcı cazibeyi hemen hatırlamıştım. Adımı –Irie– diye söylerken kullandığı alışılmadık aksan da ufak bir nostalji yaşattı.

Kyoko o kadar kilo almıştı ki kafeye girdiğinde, bir an, şaşkınlıktan onu tanıyamadım ama özenle makyaj yaptığı yüzünün pürüzsüzlüğü, bana son karşılaşmamızdan çok daha genç görüldüğü izlenimini verdi. Birlikte çalıştığımız dönemde ben 22, o ise yanılmıyorsam 32 yaşındaydı, yani şu anda 40 yaşlarında olmalıydı. Yaşıyla orantılı kırışıklıkları vardı ama yine de capcanlı görünüyordu.

Yumuşak görünlü beyaz bir bluzun üzerine giydiği ince siyah kazağın kollarını sıvayan Kyoko, bugün sahiden çok sıcak diyerek gözlerini yüzüme dikti. İnsanların gözlerinin içine bakarak konuşmayı beceremediğim için gözlerimi, çenesi ile boynunun birleştiği sınıra sabitleyip arada bir kafamı sallayarak söylediklerini dinledim.

“Şu sıralar sizin orada durum nasıl bilmiyorum ama şirketten ayrı bir ek iş yapmayı kaldırabilir misin?”

Kyoko’nun birlikte çalıştığı büyük bir yayıncı, dışarıdan redaktörlük yapabilecek birini arıyormuş; aklıma sen geldin, dedi. Kyoko ve şirketten birkaç kişiyle birlikte sadece bir kez öğle yemeği yemiştik, ama hiçbir zaman baş başa sohbet etmemiştik. Aynı ofiste çalışmış olsak bile ben neredeyse hiç kimseyle konuşmadığım için, onunla herhangi bir bağlantım da yoktu. Bu yüz-

den, onca yılın ardından aklına geldiğimi duymak beni mutlu etmekten çok şaşırtmış, hatta belki biraz tedirgin etmişti.

“Bu işi şirketim üzerinden yürütebilirdim ama ekibimi daha da büyütme konusunda biraz tereddütlüyüm. Her neyse, tecrübeli birini arıyorlar.”

Konuşurken işaretparmağındaki irice gümüş yüzükle oynuyordu. Parmağının derisi, yüzüğün çevresinden taşıyordu. Eline bakarak siyah çayından bir yudum aldım, sonra dudaklarımı kapatıp birkaç kez başımı salladım. İlimaya başlayan çay, ağzımda acı ve tortulu bir tat bırakıyordu.

“Şirkette işin başından aşkın olduğu için illa yap diyemem elbette ama, büyük bir şirket ve çok da katı değiller. Ayrıca, maddi olarak da esnekler. Bunu yarı zamanlı bir iş olarak düşünüp biraz destek olmanı istiyorum. Sadece birazcık zaman ayırsan yeter.”

Kyoko'nun söylediğini kafamın içinde birkaç kez tekrarladım. Birazcık zaman ayırsan yeter. Şirkette çalışmaya başladıktan ve işime alıştıktan sonra, ekranın altında beliren metinde bulduğum hataları düzeltmemenin verdiği acıya dayanamayarak televizyon izlemeyi bırakmıştım. Genellikle kitap da okumuyor, müzik bile dinlemiyordum. Birlikte yemek yiyebileceğim veya telefonda uzun uzadıya konuşabileceğim bir arkadaşım da yoktu. Olağanüstü durumlar dışında eve hiç iş getirmez, araştırma dahil tüm sorumluluklarımı mesai saatleri içinde hallederdim. Eve en geç saat sekizde varırdım ve basit bir yemekten yedikten sonra yapacak başka işim kalmazdı.

Her ama her akşam yatmadan önce onca boş saati ne yaparak geçiriyordum acaba? Ve mesaiye başlamadan önceki uçsuz bucaksız zamanı neyle dolduruyordum?

Hafızam bomboştu. Tek hatırlayabildiğim, beyaz kâğıt üzerine düz çizgiler halinde basılmış sayısız metin karakteriydi.

“Benim için tamam.”

Bir süre düşündükten sonra böyle deyince Kyoko gözlerini kocaman açıp ağzı kulaklarında gülerек teşekkür etti.

Başımı salladım ve boş çay fincanımın üzerindeki çiçek desenine baktım.

Çok sevindim, herhangi bir sorun olursa tabii ki bana her zaman her şeyi anlatabilirsin, dedi. Parlak turuncu deri çantasından bir defter çıkarıp hızla açtı, ev adresim ile e-posta adresimi sorup ince, gümüş bir tükenmezkalemle birkaç satır halinde yazdı.

“En kısa sürede seninle temasa geçerler. Gerçekten teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun. Sana borçlandım. Yakında haber vereceğim.”

Kyoko, kalan kahvesini son damlasına kadar içti, hadi kalkalım dedi ve kalkıp çıktık. Kendi payıma düşen hesabı ödeyecek oldum ama dur deyip hafif sinirlenmiş bir tavırla gülümsedi. Özür dileyip başımı eğdikten sonra cüzdanımı, omzumda asılı duran çantama geri koydum. İyi olduğuna sevindim demek için başını bana çevirip bir süre benim hızıma ayak uydurup yürüdükten sonra, görüşürüz, bir şey olursa ara, dedi. Bir el hareke-tiyle yoldan taksi çevirip bindi ve uzaklaştı.

Hijiri Ishikawa, Kyoko'nun beni tanıştırdığı büyük yayınevi-nin bir çalışanıydı ve redaksiyon departmanındaydı.

Kendisi de redaksiyon yapıyordu ama aynı zamanda serbest çalışan redaktörler ve dışarıdan çalışanlarla da ilgilenip kişiler arasında irtibatı kurarak, taslak, müsvedde gibi dosyaların gönderilmesini sağlıyordu.

İş söz konusu olduğunda, her şeyi e-posta, kurye ve ara sıra telefon görüşmesi yoluyla halledebiliyorduk ancak birlikte çalışmaya başlayıp da ilk kışımızı geçirdikten birkaç ay sonra Hijiri, önemsiz bir şey sormak için, hatta soracak bir şeyi olmasa bile, sırf işlerin nasıl gittiğini görmek bahanesiyle sıkça arar olmuştı.

Hijiri ile, Kyoko'nun ricası üzerine kabul ettiğim bu ek işe başladıktan kısa süre sonra, şirket içi editörlerin dışarıdan çalışanlarla tanışıp kaynaşması için düzenlenen yeni yıl partisinde tanışmıştık. Kyoko'nun bana gönderdiği davet mektubunu okumuş, üç günden fazla düşünüp katılmaya öyle karar vermiştim.

Hijiri'nin kulaklarını görebileceğiniz kadar kısa kesilmiş saçları kahverenginin hoş bir tonuna boyanmıştı. Makyajı kesinlikle mükemmeldi. Daha önce hiç bu denli titizlikle makyaj yapılmış bir yüzü bu kadar yakından görmemişim, üstelik bir dergide, posterde ya da televizyonda değil, bizzat karşımda. Etrafını saran benzersiz bir aurası vardı, özel bir ışık katmanı gibi, çevresindeki boşluktan daha büyük bir parlaklık veriyordu ona.

Hijiri'nin, kiminle konuşuyor olursa olsun, insanlara karşı her zaman açıksözlü olduğu hissine kapıldım. Etkinliğin sonlarına doğru, yanında oturan erkek editörle küçük bir şey yüzünden tartışmaya girdi ama sonunda onu tamamen susturdu. İki koltuk öteden bu tartışmanın tamamına şahit oldum. Anlayamadığım bir heyecan hissettiğimi hatırlıyorum; kışkırtıcı ifadelerini bu kadar etkili bir şekilde ortaya koyması, konuşmasındaki özgüven ve merakını anlatma şekli, adamın savunmacı bir şekilde sesini yükselttiği o anlarda etrafına bakıp gülümserken soğukkanlılığını nasıl koruduğuyla ilgili bir şey. Herhangi bir ortamın havasını hızlı bir şekilde sezebiliyor, insanları güldürmek için oraya buraya zekice bir espri sıkıştırabiliyordu. Onun hayal edebileceğim her şeyin ötesinde yeteneklere –her ne kadar ben bu gibi yeteneklere yabancı olsam da– sahip bir kadın olduğunu anlamam sadece birkaç saatimi almıştı.

Hijiri ile aynı yaştaydık ve ikimiz de Nagano'luyduk, ancak vilayetin farklı bölgelerinden geliyorduk. Bu iki nokta ve cinsiyetimiz dışında başka hiçbir ortak noktamız yoktu ama nedense o bana karşı çok nazikti.

Yeni yıl partisinden kısa süre sonra yoğun bir iş akışı başlamıştı ve taslakları teslim etmek ya da detayların üzerinden geçmek üzere birkaç kez görüştük. Ben her zaman çok gergin olsam da Hijiri en başından beri gergin ruh halimi görmezden gelmeyi başarıp omuzlarımdaki yükü hafiflettiği için, bir süre sonra iş dışında şeylerden de konuşmaya başlıyorduk. Ben çoğunlukla sadece onu dinliyordum ama Hijiri, komik birisi olduğumu söylüyor ve gerçekten komikmişim gibi bana gülüyordu. Bazen nereden bu kadar komik diye sorsam da her şeyin komik değil mi işte deyip keyifle gülüyor ve beni asla ciddiye almıyordu. Böyle zamanlarda ne diyeceğimi bilemeyip ses çıkarmadan başımı öne eğiyordum. Bunun üzerine Hijiri, yapma ama, bu sadece benim bildiğim bir komiklik, o yüzden sadece ben keyfini çıkarıyorum, sen bunu göremiyorsun diye üzülmene gerek yok deyip tekrar içtenlikle gülerdi. Hijiri'ye kıyasla neredeyse konuşmuyor olma- ma rağmen, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor ve ben de eğlendiğimi fark edip bunu yapabildiğime şaşır kalıyordum.

İş için yaptığımız bu toplantılara başlayalı bir yılı geçmişti ki Hijiri bir gün bana, esas işimin nasıl gittiğini sordu.

Ona dolambaçlı bir yolla aslında işin kendisinin çok ödüllendirici olduğunu, tam da bana göre bir iş olduğunu hissettiğimi, ancak orada kendimi gerçekten evimde hissetmediğimi söyledim. Sözlerimi bitirdiğimde Hijiri gözlerimin içine bakıp kısaca "Anlıyorum" dedi ve sonra ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi vardı ancak hiçbir şey söylemedi, bu yüzden yoksa az önceki söylediklerimi bir şikâyet olarak algılamış olabilir mi diye endişelendim. Sorusu tamamen işle ilgiliydi –şu anda üzerinde çalıştığım taslaklar ya da eli kulağında olanlar gibi– ama ben onun sorusuyla hiçbir ilgisi olmayan ve kesinlikle onu ilgilendirmeyen şirket ortamı hakkında söylemeye başlamıştım. Onu hayal kırıklığına uğratmış, hatta kırmış olmaktan korkarak paniğe kapıldım. Ancak niyetimin bu olmadı-

ğını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Kendimi doğru ifade edecek özgüvenden yoksundum ve çok fazla şey söyleyiverdim diye düşünüp ne yapmam gerektiğini bilemeden sessiz kalınca, Hijiri söz alıp belki de tamamen serbest zamanlı çalışmayı düşünmem gerektiğini söyledi.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp yüzüne baktım. Güzel renkli bir ojeyle boyadığı tırnakları ile gözünün kenarını birkaç kez kaşıyıp konuşmasına devam etti:

“Maaş, sigorta ve benzeri konularda mevcut şartlarını bilmediğim için illa serbest çalış diye sorumsuzca bir şey söyleyemem ama eminim ki senin kadar sıkı çalışan biri ayda dört kitabın üstesinden gelebilir ve 300.000 yen kazanabilir. Elbette artısı eksisi olacaktır ama kabaca her ay bu kadar kazanabilirsin.”

Hijiri gözlerimin içine baktı.

“Sıkı çalışmaya bağlı olarak üzerine bile çıkabilirsin sanırım.”

Hijiri'nin duygularını gerçekten incitmediğimi fark edince o kadar rahatlamıştım ki yüksek sesle iç çekebilirdim ama devamı vardı. Hijiri'nin ağzından serbest zamanlı çalışmak, ayda 300.000 yen, artısı eksisi ve hatta senin kadar çalışkan biri gibi gururumu okşayan şeylerin çıktığını duyunca afallayıp tekrar sessizliğe kapıldım.

“Ee, ne diyorsun?”

Tepkimi çözmeye çalışırken ben birkaç kez başımı salladım ve söylediklerini kafamın içinde tekrarladım. Serbest zamanlı redaktörlük. Hijiri bunu bir düşün demişti. Bu, şirketten ayrılmak ve tüm zamanımı şu anda ek olarak yaptığım işe harcamak anlamına geliyordu. Artık bir ofise gitmem gerekmeyecekti, ancak mevcut işime kendi hızımda, kendi yöntemimle devam edebildim. İşte Hijiri'nin önerdiği şey buydu.

Şu andan itibaren evden çalışabilir, serbest redaktör olarak hayatımı idame ettirebilirdim. Bunu kafamın içinde defalarca

üst perdeden tekrarladım. O ana kadar, şirketten istifa etmek bir yana, redaksiyon işini bağımsız olarak yapmayı değerlendirdiğimi hiç sanmıyorum ama şimdi kelimelere dökülüp kafamın içinde bir kez daha yankılanınca, olasılık bir şekilde giderek daha gerçekçi bir ağırlık ve önem kazanmaya başladı. Ezelden beri tek seçeneğim buymuş gibi bir hisse kapılmanın getirdiği rahatlıkla yanaklarımın kızardığını hissettim.

Şirketi düşündüm. Çalışma atmosferini gözümde canlandırdım. Her gün gidebileceğim bir yerin var olduğunu bilmenin verdiği rahatlık dışında, hayatımda kapladığı yerin önemi hakkında etraflıca düşündüm. Sağ tarafımdaki rafta durup hep gözüme takılan ince karton ambalajlı atıştırmalık kutuları. Birisinin bardağı. Griye dönmüş beyaz tahta. Bilgisayar ekranları. Şakaklarımda oluşan keskin ağrı. Hiç bitmeyecek gibi gelen karanlık bir rüyayı andıran, kimseyle konuşmadan geçen sessiz saatler. İş arkadaşlarımla gözlerinin biçimleri. Klavyelerin tıkırtısı. Tüm bu görüntülerin arasında, tarafımdan okunmayı bekleyen henüz yeni basılmış taslak metinle dolu bembeyaz bir müsvedde belirir, biraz olsun huzur veren bir sıcaklığı da olurdu, ancak gözümü kırpmamla parıltılı bu doku, hızla alışık olduğum sessizliğin derinliklerine gömülüp kaybolurdu.

Yıllık maaşım 3.200.000 yendi.

Şirkette olunca, sadece verilen işleri yapmanın karşılığında maaş alabildiğime minnettardım ancak az önce Hijiri'nin söylediği gibi, şayet düzenli iş alabilirsem, serbest çalışan olarak hayatımı kazanmam pek de imkânsız olmayacaktı. Giderek bu fikre ısınmaya başlamıştım. Yarı zamanlı çalışmaya başlayalı neredeyse bir yıl olmuştu fakat önüme gelen sayfa sayısı ile gelirim oldukça istikrarlıydı ve kimselerin olmadığı ev ortamında tek başıma sayfalarla yüzleşip her bir kelimeyi ve cümleyi yavaşça yeniden işlemek, şirkette aynı türden bir iş yapmaktan tamamen farklı bir tatmin duygusu veriyordu.

“Böyle bir şey mümkünse inanılmaz güzel olur” dedim kendi kendime konuşur gibi alçak bir sesle ve hafifçe güldüm. Aslında niyetim bu değildi ama nasıl bir yüz ifadesi takınmam gerektiğinden emin olamayınca, hiçbir şeyi fazla düşünmeden yaşama-ya alışkın olduğum gerçeğini ifşa edercesine gülmüş bulundum. Yüreğim karanlık dalgalarla çalkalanıyordu ve parmaklarımı ıslak havluya¹ defalarca sildim.

“Doğrusu birçok serbest zamanlı redaktörle çalışıyoruz” dedi Hijiri neşeyle. “Yirmi küsur senedir çalışan bile var.”

“Yirmi sene mi?” dedim.

“Evet, yirmi sene” deyip kıkırdadı.

“Ama... her ay iş... Nasıl desem, bunun bir garantisi yoktur herhalde?”

Bunu sorduğum için Hijiri’nin hakkımda ne düşüneceğinden endişelendiysem de sormak zorundaydım. Endişelerimi görmezden gelerek ciddi bir yüz ifadesi takındı ve gözlerini bana dikti.

“Elbette şirketimin kitap basmadığı tek bir ay bile olmasa da, her şeyin planlandığı şekilde gideceği sözünü veremiyorum, ancak yayın yönetmeni çalışmalarını gerçekten takdir ediyor ve keşke daha fazla metni üstlense diye kendi aramızda konuşuyoruz. Doğru söylüyorum. Yani serbest zamanlı çalışmaya geçersen ve daha fazla işi yüklenirsen sana minnettar olacağımız bir gerçek” dedi.

“Gerçekten mi?” Biraz şaşkınlıkla Hijiri’ye baktım.

“Gerçekten ya” dedi, sanki korkularımı uzaklaştırmak istercesine gereğinden biraz daha yüksek sesle.

“Gerçekten mi?” Tekrar sordum, sonra bir iç çektim. Tüm yüzüm gevşedi ve bu sefer normal bir şekilde gülebildim.

Hijiri bir süre durakladı, ardından “Güvenebileceğim insanlarla çalışmayı seviyorum” dedi.

1. Orijinal kelime oshibori; kafe ve restoranlarda temiz, nemli el havluları tek kullanım için servis edilir. (ç.n.)

"Şiddetli bir rüzgâr esti. Kendimizi adını bilmediğim kocaman bir ağacın altında dikilip sayısız yaprağın eşzamanlı titremesini izlerken bulduk. Yakınlarda bir karga ötüyordu ve gecenin silüetleri iyice belirginleşmişti. Gecenin gölgelerinde sadece ikimiz vardık."

Fuyuko Irie, Tokyo'da yalnız yaşayan, otuzlarında bir redaktördür. Dışarıdan çalıştığı yayınevindeki meslektaşısı Hijiri'den başka pek kimseyle teması yoktur. Yalnız ve tekdüze yaşamını hareketlendirmek üzere gittiği kültür merkezinde Mitsutsuka adlı bir adamla tanışır. İkisi her hafta buluşup sohbet etmeye başlarlar. Fuyuko'nun duyguları derinleştikçe, etrafına ördüğü duvarları yıkmaya doğru adım adım ilerler.

Mieko Kawakami kadınların farklı seçimlerini ve bu seçimlerin sonuçlarıyla baş etme biçimlerini incelikli ve ustaca bir dille anlatıyor. *Gece Yarısı Tüm Âşıklar* kendin olmaya, aşka ve melankoliye dair muhteşem bir roman.

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
		₺ 240	

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-6162-72-3		 Doğan Kitap
	9 786256 162723		